

Smrtí to nekončí...

MANIAK

Marcy Tell

VLÁDCI CHAOSU

1

Maniak

Marcy Jell

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci,
v pořadí 119. e-knihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.

Autor © Marcy Jell

Korektura, redakce a sazba:

Lucie Zubalíková, Emily Ross, Nicol Keith, Tomáš Rejc,
Monika Kurucová

Speciální poděkování: Evinečky, Petra Čechová

Obálka: JPolc_Design

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-53064-91-0 epub

978-80-53064-92-7 PDF

Anotace

Každé monstrum mělo kdysi tvář dítěte. A někdy... i srdce. Narodil jsem se v pekle. Zpřelámaný, tichý, zbytečný. Dali mi novou šanci. Chtěli ze mě udělat někoho lepšího. Ale někteří z nás jsou příliš poškození, aby žili normálně. Nikdy jsem neměl milovat. Ale ona byla jiná. Dívka, která šeptala pohádky příšeře pod postelí. Ztratil jsem ji dřív, než jsem si ji mohl vzít. A pak jsem se po dvanácti letech vrátil. Už to nebyla moje malá vypravěčka pohádek – byla žena, nádherná, nebezpečně vzpurná... A pořád moje jediná slabost. Jenže já nejsem hrdina v jejím příběhu. Jsem Maniak. A Maniak miluje po svém. Temně. Navždy.

VLÁDCI CHAOSU, 1. díl

Playlist

**THE TECH THIEVES – FAKE
EMO- PRAY
PUREMIND- ROCK THAT BODY/ HOUSE REMIX
MR.KITTY – AFTER DARK
CHASE ATLANTIC – SWIM
STEVEN RODRIGUEZ – LOVE ME HARDER
APOLLO 440- AIN'T TALKIN' BOUT DUB
CARPETMAN- FEEL SO COLD**

QR KÓD K PLAYLISTU:

Varování

Upozorňujeme, že se v této knize mohou objevit témata jako: znásilnění, pedofilie a násilí.

18+

Nejhorší na zlomení není bolest. Je to to ticho, když zjistíš, že tě už ani démoni neposlouchají.

PROLOG

Snažil jsem se sledovat škvírkou to, co se dělo venku, ale nic jsem přes slzy neviděl. Maminka mě zavřela do skříně. Zase. Dusil jsem v sobě vzlyky, které přes mlaskavé zvuky, sténání a naříkání nikdo stejně neslyšel. Nemohl jsem nic dělat. Byl jsem zamčený v naprosté tmě, sám, a tak vzdálený tomu, co se dělo přede mnou. Nikdo o mně nevěděl, protože se o mně nikdo nesměl dozvědět.

„Budeš tu v bezpečí,“ říkávala.

Byl jsem, ale jen do doby než mě našli. Rozbili dveře a vytáhli mě ze zatuchlé, plesnivé skříně ven.

Pak už jsem v bezpečí nikdy nebyl.

Nemohla mě ochránit, neměla na to dost síly. Ne proti nim... proti zrůdám z temnot.

Hodili mě přes okraj ošuntělé sedačky a když mi stáhli tepláčky, moje maminka začala křičet.

Prosila je, volala o pomoc.

Pamatuju si, že moje sestra brečela, naříkala a křičela na ně, že je mi teprve šest.

Když se před ně ti muži postavili, přestaly křičet a mě v ten stejný okamžik ochromila neuvěřitelná bolest. Řval jsem jak dinosaurus, na které jsem se v televizi tak rád koukal.

Trvalo to další čtyři roky, kdy se neohlášeně objevovali, aby mi sebrali další kousek mé dětské duše.

Přes čtyři roky jsem trpěl, ale nikdo nikdy nepřišel, aby mi pomohl.

Většina dětí má kompletní rodinu. Otce, který ji chrání, i já ho měl... Jen ten můj mě místo ochrany předhodil svým kumpánům a za huronského smíchu se díval, jak mě ti lidé ničí kousek po kousku. Jak si berou moji duši, zatímco pod nimi křičím a pláču.

Trpěl jsem víc, než jsem si byl ochotný přiznat.

Časem jsem bolest přestal vnímat a soustředil se jen na počet... Kolikrát ještě?

Když jsem začal chápat, co se to se mnou dělo, zvykl jsem si i na ponížení, které z toho všeho pramenilo.

Na co jsem si ale nebyl nikdy ochotný zvyknout a nikdy to nebudu schopný vymazat ze své paměti, byl vyhaslý pohled mé maminky a sestřičky. Ti muži se na nich vyřádili tak, až z nich zbyla jen vyprahlá a studená těla bez duší.

Časem se bytem linul podivný zápach a já se začal bát. Nehýbaly se a já měl strach, že už se nikdy neprobudí.

1.Kapitola (Dominic)

O 3 měsíce dříve

Díval jsem se na noční Temži ze svého apartmá a přemýšlel nad uplynulými roky. Byly jako dokonalá vzpomínka, protože jsem v nich po boku přátel prožil nejlepší chvíle svého života.

Neměl jsem jich mnoho, vyznával jsem myšlenku, že méně je někdy více. Věřit někomu byl pro mě obrovský problém. Nikdy jsem nenastavoval krk, aniž bych si předem ty lidi neproověřil.

Ale na Duka Hawthorna a Slatera Kanea se dalo spolehnout. Měli jsme totiž jedno společné – původ elitních amerických prdelí a zvrácenou mysl.

Seznámil jsem se s nimi, když mi bylo jedenáct. Chodili jsme do stejné prestižní školy a naše rodiny měly tolik prachů, že jsme v nich mohli plavat. Porvali jsme se na záchodech, pak si navzájem očistili krev a přísahali si, že jednou dokážeme nemožný.

A to se stalo.

Dostudovali jsme střední školu a vydali se společně do Anglie, kde jsme pokořili i Oxford. Nechtělo se nám ještě vracet, a tak jsme si otevřeli v Londýně klub, který nebyl pro každého. Duka a Slatera poháněla jejich pokřivená mysl, adrenalin a zvrácenost. Navíc každý z nás měl v sobě minulost, kterou nerad odkrýval.

Jenže mě pohánělo něco temnějšího a zlověstnějšího.

„Chci se s vámi na něčem dohodnout,“ pronesl jsem do ticha. „Prodám vám podíl v klubu.“

„O čem to, kurva, mluvíš?“ zamračil se Slater.

„Vracím se zpátky do Ameriky, bylo to tu fajn, ale chybí mi New York. Otevřu klub tam,“ pokrčil jsem rameny a dopil skotskou.

Duke se rozesmál a namířil na mě prst.

„Očekáváš, že se nás zbavíš? Brácho, nikdy jsme neřekli, že necháme naše prdele tady. Jdeme s tebou. Otevřeme ten klub společně a zboříme New York.“

„Jste si jistí?“ naklonil jsem hlavu. „Nechci vás do ničeho nutit.“

„Mám Anglii rád,“ pronesl Slater. „Ale americký buchy jsou od-
vážanější než Angličanky, co se bojí strčit si ho i do pusy. Navíc mám
doma něco, co musím dořešit.“

Ušklíbl jsem se nad jeho volbou slov, zatímco mi hlavou vířil plán.
Vrátit se do Ameriky nebude znamenat jen čelit svým nejhorším dé-
monům, bude to znamenat odolnost vůči někomu, koho jsem tam za-
nechal. Někoho, koho jsem zpovzdálí sledoval, ale nechal ho, ať na
mě zapomene.

Nevěřil jsem, že by na mě zapomněla. Byli jsme rodina, ale nehod-
lal jsem jí dát šanci k tomu, aby vzpomínala.

Na její zprávy ani hovory jsem nereagoval. Mluvil jsem jen s má-
mou a tátou. Celých dvanáct let jsem ji měl v hlavě, zatímco mě uspo-
kojovaly jiné tak, jak by to ona nikdy nedokázala. Tak, jak bych jí ni-
kdy nedovolil, aby to dělala, protože ona na to neměla žaludek. Moje
mysl byla až moc pokřivená, ostatně tak jako smýšlení mých přátel.

„Budeš mi chybět.“

*„Ty mně taky,“ přiznal jsem a došel k ní. „Vyrostla jsi do krásy a já
jsem vlastně rád, že musím odejít.“*

„Proč?“ nechápala.

*„Protože tě nechci zničit. Ne když jsi tak mladá,“ zašeptal jsem
a rukou ji hladil ve vlasech. „Moje temnota je moje břemeno, nedovo-
lím ti ho nést. Jsi malá, ještě nevíš, co chceš. Zůstaň čistá a dávej na
sebe pozor... kvůli mně.“*

*„Nechci, abys odešel, Dominicu,“ odpověděla a po tváři se jí kutá-
lely slzy. „Nemůžeš odejít, zamilovala jsem se do tebe. Jednou si tě
vezmu.“*

Ze vzpomínek mě vytrhl Slaterův smích a já zamrkal. Věděli o mně
všechno, a přesto se mnou zůstávali jako podělaný kotvy, který mě
držely na místě, abych neudělal nějakou hloupost.

A pokud jsem ji udělal? Byli tam se mnou.

V každém problému, každém nedorozumění, v každém... úmysl-
ném mučení.

Byli tam, moji přátelé, moji bratři, moje rodina, kterou jsem našel, až když mě objevili Kate a Hunter Marshallovi.

Dali mi víc než jen pocit bezpečí. Dali mi naději. Naději, že i někoho, jako jsem já, může potkat štěstí v neštěstí.

„Musíme najít vhodné prostory,“ řekl jsem a přerušil tak jejich dialog. „Potřebujeme něco, čím všechny uzemníme. Duku, máš ještě kontakt na toho chlapa, co vlastnil jachtařskej klub v Long Beach, když jsme byli děti?“

„Myslíš ten, co zkrachoval?“ zamračil se.

„Jo,“ přikývl jsem a jednu ruku si zastrčil do kalhot.

„Jasně, ten chlap, co to vlastnil, je v důchodu, nebo alespoň tak jsem to slyšel. Říkalo se, že se o něj moc zájemců nepere, protože je v dost bídém stavu,“ ušklíbl se.

„Chci ho,“ řekl jsem.

„Proč?“ nechápal Slater.

„Vrátíme se ve velkém stylu. Všechny ty snobský zmrdy, co si říkají honorace, táhnou nový a neotřelý věci, který smrdí prachama, a tím začneme. Díky nim budeme mít dost na rozjezd nového klubu v New Yorku,“ temně jsem se pousmál. „A jak dostanu tyhle sráče k nám? Přes exkluzivitu jachtařského klubu.“

„My ale máme dost prachů i na dva kluby,“ nechápal Duke a strčil si do pusy olivu.

„Jenže já chci jejich prachy. Jejich prachy nám budou financovat všechno,“ opřel jsem se ramenem o zárubeň terasových dveří. „Chci, aby si užívali za své peníze, až nám polezou do klubu a budou z nich padat tajemství, která chci slyšet. Uděláme to jako tady. Členství v klubu bude stát deset tisíc.“

„Pro ně zanedbatelná částka,“ odmávl to Slater.

„Tak na co, kurva, čekáme?“ rozhodil jsem rukama. „Dejme se do práce.“

Oba na sebe hodili pohled, který vždy značil potíže. Došlo jim, co mám v plánu, došlo jim, že mám schovávání dost a že se chci vrátit. Podmanit si newyorskou smetánku tím, že je stáhnou do zvrhlých praktik, ze kterých není úniku.

2.Kapitola (Davina)

Současnost

Zahrada Titánů, přivítejme společně léto.

Dívala jsem se na ten transparent, kterým lehce pohyboval odpolední vánek, a kroutila hlavou. Snobské večírky, stejně snobské párty na oslavu ničeho a hosté, kteří nevěděli, kdy mají vypadnout.

„Davino,“ chytla mě za rameno moje matka. „Drahoušku, přijel Talon.“

Nasadila jsem na tvář předem připravený úsměv, než jsem se k ní otočila. „Očekávala jsem ho.“

„Vypadáte spolu nádherně,“ zastrčila mi pramen vlasů za ucho. „Je tak dobře vychovaný, až mě přechází zrak, když vezmu v potaz, jaký to byl hajzlík, když byl malý.“

Usmála jsem se jejím slovům, která se do naší společnosti nehodila. „Kdyby tě slyšel táta.“

„Dal by mi za pravdu,“ protočila oči. „Málem bych zapomněla, nechala jsem ti na dnes připravit ty krevetové jednohubky, co tak miluješ. Než Talona políbíš, vezmi si pastilky, ať si nemyslí, že líbá leklou rybu.“

„Mami,“ rozesmála jsem se.

„Tak dlouho jsem tě neviděla smát se, zlatíčko,“ zamyslela se a pohladila mě po tváři.

Moje máma byla anděl s ďáblem v těle, věděla přesně, kdy a jak má stát, jak se usmívat, co říct. Já byla spíš po tátovi – většinou jsme oba řekli to, co jsme právě měli na jazyku.

Když si odmyslím, že to v našich společenských vrstvách nebyla zrovna výhra, trochu jsem se ušklíbla. Ne nadarmo jsem měla soukromého učitele etikety.

„Davino,“ ozval se mužský hlas za mými zády.

Opět jsem nasadila profesionální úsměv a otočila se na muže, který se mi dvořil skoro tři měsíce. Byl to nádherný chlap, vysoký, šlachovitý, s blond hřívou, kterou by mu záviděla kdejaká žena. Na pohled

jeho vlasy byly lesklé a kdybych po nich přejela rukou, byly by tak jemné jako hedvábné pavučiny. Choval se pozorně a jeho zelené oči mě pátravě zkoumaly, kdykoli jsem cokoli řekla, jako kdyby mi tím chtěl říct, že mě poslouchá, vnímá mě a je tu pro mě.

Talon Pierce byl jedním slovem dokonalým příkladem chlapa, kterého by každá chtěla za svého muže, protože by věděla, že ji zajistí, bude k ní pozorný a jeho děti by byly geneticky dokonalé jako on.

A přesto... mi u něho něco scházelo. To něco, co jsem nikdy u nikoho nenašla, jen u...

Bylo ti šestnáct, okřikla jsem se v duchu.

„Talone,“ otočila jsem se na něj. „Ráda tě vidím.“

„Já rád vidím tebe,“ stiskl mi dlaň, kterou vzal do té své. „Paní Marshallová.“

„Talone,“ kývla na něj máma a potrásla si s ním rukou. „Kde jsi nechal rodiče?“

„Zasekli se u skleniček se sektem a přemýšlí, která z nich je víc plná,“ odmávl to s úsměvem rukou a odhalil dokonale vybělené zuby. „Mimochodem, moc vám to sluší. Oběma.“

Měla jsem na sobě černé koktejlký, které byly ušité z hladkého, lehkého lesklého materiálu. Dokonale obepínaly siluetu mého těla a zvýrazňovaly přirozené křivky. Končily mi přibližně v polovině stehna, což dodávalo outfitu sexy, ale stále sofistikovaný vzhled.

Vrchní část byla bez rukávů a elegantně se zavazovala za krkem tenkými stužkami, které vytvářely decentní halterový styl. Odhalovaly tak ramena a záda v rafinovaném rámu. Výstřih měly decentní, ale smyslný, s jemným naznačením dekoltu.

Takže ano, věděla jsem, že mi to sluší stejně jako mámě, která na sobě měla kalhotový kostýmek v krémové barvě.

„Ty taky ujdeš,“ povytáhla jsem koutky rtů do úsměvu.

„Davino,“ vyhrkla máma a se smíchem se vzdálila.

„Tvoje máma je skvělá,“ díval se za ní Talon. „Jsi celá po ní.“

„Budu to brát jako lichotku,“ pokrčila jsem rameny. „Napijeme se?“

„Rád,“ přikývl a následoval mě k baru kousek od terasy. „Víš, přemýšlel jsem o nás. Známe se už strašně dlouho, a tak mě napadlo, co

kdybychom si prostě na rovinu řekli, co k sobě cítíme? Líbíš se mi, Davino, a rád bych náš vztah posunul na novou úroveň.“

„Novou úroveň?“ povytáhla jsem obočí, zatímco jsem z baru sebrala dvě skleničky se šampaňským.

„Držení se za ruce a letmé doteky, sem tam nějaká pusa... Není to špatný, ale, kotě, je mi dvacet sedm, řekl bych, že po třech měsících si zasloužím víc,“ pousmál se.

Pochybovala jsem, že by mu líbání a držení za ruce stačilo, ale nespěchala jsem. Líbilo se mi, když se snažil. Někde hluboko v sobě jsem si užívala pocit, jak se tvářil, když jsem mu nedopřála víc než pusu.

Nebyla jsem panna a sex jsem milovala, ale u něj jsem měla zvláštní vykřičník, který jsem nedokázala vysvětlit.

Někde uvnitř domu se ozval hlahol a radostný křik, ale nevěnovala jsem mu pozornost. Místo toho jsem držela pohled zelených očí.

„Chceš pusu před lidma?“ zeptala jsem se.

„Chci mnohem víc, ale akceptuji tvoji zdrženlivost,“ přikývl. „Už tolikrát jsem tě v myšlenkách viděl pod sebou v posteli. Měla jsi rozpuštěné vlasy rozprostřené po polštáři, zatímco jsem tě ochutnával.“

Bublinky mi skoro projely nosem, protože to bylo poprvé, co se takhle odvázel a řekl nahlas, co mu evidentně běželo hlavou pokaždé, když jsem ho pustila do svého osobního prostoru.

Udělal ke mně nepatrný krok a já do nosu nasála jeho kolínskou. Nebyla mi příjemná, přesto k němu prostě seděla. Na mě působila až moc lehce a květinově. Okolo nás postávalo zhruba šedesát lidí, kteří se bavili a domlouvali kontrakty. Tak, jak to na takových oslavách léta, jara nebo podzimu běžně bývalo.

To ho neodradilo od toho, aby mě rukou chytil za pas a přitáhl si mě blíž k sobě.

„Chci všechno, Davino, protože ty jsi jako chodící vlhkej sen každého kluka z New Yorku,“ pronesl polohlasně.

„Můžu zajistit, že budeš mít vlhký kalhoty, až tě stáhnou z kůže, pokud z ní tu ruku okamžitě nesundáš,“ zavrčel někdo vedle nás.

Odtrhla jsem pohled od Talona a ustoupila před černýma očima, které jsem neviděla téměř dvanáct let.

Bože, jak moc se změnil.

Moje srdce vynechalo jeden úder a zamrkala jsem, abych se přesvědčila, že to, co vidím, není jen přelud.

Talon se ode mě odtáhl a přeměřil si muže vedle nás pohledem. Po chvíli se v jeho tváři objevilo poznání.

„Dome?! Sakra, chlape, ty ses vrátil?“

Když odjížděl, byl pohledný kluk, po kterém letěly všechny holky. Obsadili ho na pozici quaterbacka ve fotbalovém týmu naší střední školy, takže pozornosti se mu dostávalo samo. Jenže teď přede mnou stál metr devadesát vysoký, tmavovlasý muž s pátravým a podmračeným černým pohledem, v přesně padnoucím obleku od Kitona, který se mu napíнал přes svaly. Ostře řezaná čelist s jednodenním strništěm vousů jen dodávala dojem silného a nezávislého muže, jakým se Dominic Marshall stal.

Polkla jsem, odložila skleničku a nechala se spalovat jeho pohledem, který přesunul z Talona na mě.

„Dominicu,“ zašeptala jsem.

Vyhýbal se mi, neodpovídal mi na zprávy a nezvedal telefon tak dlouho, že jsem na něj skoro zapomněla – skoro, protože na něj nešlo zapomenout.

Nemohla jsem z mysli nadobro vystrnadit tichého chlapce, který k nám přišel, když mi bylo devět let a rok s nikým kromě nás nepromluvil.

Otevíral se nám pomalu a časem nás přijal za svou rodinu. Chránil nás, i když to nebylo potřeba. Postupně se změnil v muže s jasným cílem, který mě poprvé políbil. Pak mě tu nechal a odletěl přes oceán s tím, že už se neměl v plánu nikdy vrátit.

Zamilovala jsem se do něj, když jsem byla ještě malá holka. V té době jsem ani nevěděla, co to pořádně znamená. Milovala jsem ho i jako puberťačka, která s ním žila pod jednou střechou, a pak ho nenáviděla, když mě opustil.

Jenže po tolika letech odloučení nebyla nenávist na místě. V úžasu jsem na něj hleděla. Vypadal nádherně a já hořela touhou dotknout se ho jako tenkrát.

„Davino,“ napodobil mě.

Prerušila jsem vzdálenost mezi námi, vyhoupla se na špičky a ob-
jala ho kolem krku. Jeho strnulé tělo mi dalo jasně vědět, že na takový
kontakt nebyl připravený. Věděla jsem, že to nenávidí, ale nemohla
jsem si pomoci.

Když se jeho ruce obtočily okolo mého pasu a jemně mě stiskly, do
očí mi vyhrkly slzy. Vrátil se.

Můj ochránce, můj nevlastní bratr, můj muž číslo jedna. Byla to tak
dlouhá doba, že mě emoce semlely a já se prudce kousla do spodního
rtu, abych nezavzlykala nahlas.

Nasála jsem jeho vůni, tu zemitou, kořeněnou a silnou, kterou začal
používat poté, co mu ji máma koupila k patnáctým narozeninám. Tolik
mi chyběla.

On mi chyběl...

„Vrátil ses,“ zašeptala jsem tak, aby to slyšel jen on.

„Vrátil,“ promluvil.

V tu chvíli jako kdybychom tu byli jen my dva. Jako kdyby čas byl
jen nepatrný milník. Chtěla jsem mu toho tolik říct, měla jsem tolik
otázek, přestože jsem věděla, že na ně nikdy nedostanu odpovědi, pro-
tože Dominic byl velmi mlčenlivý a málokdy se svěřoval. Víc než
mluvení používal své nádherné, skoro černé oči. Moc dobře jsem vě-
děla, že i když působí černě, na slunci se v nich odráží trochu hnědé
a že levé oko v sobě nese jednu malou smaragdovou tečku, která tu
černotu nabourává.